

Mary Pos

Waarom reizen niet meer *Hollandse meisjes* alleen?

„Ik begrijp niet, wat dáár nu aan is, om in je eentje aan de zwerf te gaan! Wat vermoeiend en onaangenaam om overal zelf voor te moeten zorgen en hoe sáái moet zo'n reis wel niet zijn! Nee, dat zou nu niets voor mij wezen!”

Die verwonderde uitroepen krijgt men na elke zwerftocht weer te horen, ofschoon er hoe langer hoe meer verlangen om iets van zo'n saaie, vermoeiende reis te vernemen, in ligt opgesloten, want als die nu toch wèrkelijk zo eentonig en vervelend en zo onaangenaam zou zijn, dan is men toch niet zo dwaas er telkens opnieuw aan te beginnen!

Als wij, jonge vrouwen die alleen reizen, elkander ergens treffen in de hal van een pension, in een trein of tijdens een tocht per autocar, dan moeten we altijd lachen om dergelijke uitroepen, die we allen op z'n tijd te horen krijgen. Want wie, die na zo'n kostelijke reis vol verrassingen, vol lering, vol ondervonden hulp en vriendschap weer thuis komt, monter en helemaal opgefrist, zou van zoiets spijt kunnen hebben? Dat is toch een onmogelijkheid?

Als ik daarom mijzelf afvraag waarom er onder de vele alleen reizende jonge vrouwen naar verhouding zo weinig eigen landgenoten gevonden worden, dan kan ik maar één reden opgeven, namelijk dat men niet weet wat reizen alleen is. Want wist men werkelijk hoe vol bekoring zulk reizen is, hoe vol afwisseling en verrassingen, men zou bij de eerste de beste gelegenheid de proef op de som willen nemen.

En wat gebeurt er nu dikwijls? De vakantie komt in zicht en inplaats dat de gedachte eraan je soms al onder het werk van alledag in een vrolijke stemming brengt of zelfs een beetje opgewonden maakt van verwachting, — je werkt er tenslotte toch een heel jaar voor, en moet er daarna weer een jaar op kunnen teren, — zit je te piekeren hoe je die

tijd zult gaan doorbrengen, en waar en met wie. Natuurlijk kun je met de reisvereniging gaan, op zijn tijd is zo'n tocht van een troep gezellige Hollanders onder elkaar maar wat aardig, maar gunst, je wilt toch ook wel eens wat anders? Je zit met je taalstudie, hoe graag wil je je nu eens praktisch oefenen en wanneer je met eigen landgenooten er op uittrekt, komt daarvan natuurlijk niets... Bovendien, het moet toch iets geheel anders zijn, om een vreemd land samen met een aardige vriendin te gaan „ontdekken” dan met een groep landgenoten. Je blijft op die manier in je eigen Hollandse sfeer en je wilt daar zo graag nu eens helemaal uit zijn, helemaal opgaan in het leven van dat andere land, zodat die eigen wondere stemming nu pas goed over je heen komt en je daardoor ook alles wat dat vreemde land aan schoons en bizonders te geven heeft pas echt geniet... Je wilt alles ook kalm en rustig beleven, de tijd voor iets nemen als het de moeite waard is, je wilt je door niemand laten haasten, door niemand laten afleiden, door geen anderen laten ergeren, die langs de schoonste dingen, welke jou juist zo aangrijpen en vasthouden, achteloos of lawaaiërig heengaan... En om nu eens ditmaal zó je vakantie te gaan genieten, daarvoor moet je een reisgenote zien te vinden, iemand die je sympathiek is en die in vele dingen precies zo voelt als jij... maar wie? Je hebt vriendinnen genoeg, dus een keus zal niet moeilijk vallen en in gedachten ga je het rijtje af. Als Greet nu net niet verloofd was, wat zou je diè dan graag meegevraagd hebben, de liefste vriendin die je bezit... nu Annie misschien dan... ja maar, zou die dit jaar niet naar een familie in Engeland gaan? Nel zou je kunnen vragen en haastig bel je haar op, maar ook zij blijkt juist haar plannen gemaakt te hebben voor dit jaar, en zo kom je bij die kennissen terecht waarmee je

in het gewone leven al veel minder contact hebt, de ene heeft niet veel lust en de andere zegt: „Ja, wou jij juist naar Duitsland? Maar ik zou dit keer graag naar Londen gaan, doch ik kan me voorstellen dat jij dát weer niet leuk vindt, als je er net het vorig jaar bent geweest....”

Het slot is dat je geen goed gezelschap kunt vinden en dus maar probeert op een andere wijze van je vakantie te maken wat er van te maken is, en heel dat fijne aanlokkelijke plan, waar je al zó in was opgegaan, opgeeft, of wat nog erger is, dat je tenslotte na veel wikken en wegen en overleggen er op uit gaat met een verre vriendin, die totaal anders blijkt te zijn in de dagelijkse omgang dan je gedacht had, zodat de reis voor beiden een teleurstelling wordt....

Maar nu de andere manier om je vakantie door te brengen, die je werkelijk nooit zal berouwen, maar je telkens meer zal gaan aanlokken....

Geen gezeur en vragerij aan vriendinnen, die al vol zitten met andere plannen en zich later misschien afvragen, „of zij nu toch nog wel een prettige vakantie zal hebben gehad”, geen wikken en wegen met een reisgenote, die precies juist dat wil, wat jou helemaal niet aanlokt.... Je zou graag daar en daar heen willen? Uitstekend.... Je portemonnaie keer je om, je reisspaarpotje wordt voor de dag gehaald en je gaat overleggen hoe je dat geld nu 't voordeligst zult kunnen uitgeven, hoe je er zolang mogelijk van zult kunnen genieten.

Maar één ding stel je van te voren vast: armoedig of pietepouterig uitgaan, daarover denk je niet. Liever één week goed, dan twee weken armoe lijden.... Een behoorlijk hotel of pension, stevig eten, een paar aardige souvenirs om mee naar huis te nemen, wat leuke kiekjes en ook als het nodig is iets missen kunnen voor een arm mens, die je juist op je reizen zo vaak kunt aantreffen. Je neemt je ook voor nooit krenterig te zijn wanneer de hulpvaardigheid en vriendelijkheid van bedienden en ondergeschikten op gepaste wijze beloond moet worden.

En het eigenaardige is, dat alleenreizende jonge vrouwen dikwijls veel guller zijn dan wanneer ze in gezelschap van anderen uitgaan, dan wordt echt vrouwelijk soms té veel overleg gepleegd over de uitgave van de reispenningen, terwijl een jonge vrouw, die alleen reist, meestal zó van alle kanten geholpen wordt, zo vriendelijk ontvangen en bejegend, dat ze, ook weer zo echt vrouwe-

lijk, uit blijde dankbaarheid om zoveel hartelijks spontaan dit wil tonen met een daad.

Je begeeft je van te voren naar een der vele reisbureaux, je kunt er prospectusjes en inlichtingen te kust en te keur krijgen, je vraagt aan je bereisde bekenden de adressen van goede hotels of pensions, en de rest gaat vanzelf.

Als je eenmaal op inlichtingen uitgaat, dan stromen ze je van alle kanten toe, want juist omdat je alleen wilt gaan, is bijna iedereen dubbel ijverig je met raad en daad bij te staan.. Later wordt het juist zo, dat je zelf als bereisde vrouw raad gaat geven, maar dat komt pas later, nu trek je er maar vol verwachting en onbezorgd tussen uit, je hebt gezorgd dat alles in orde was, je hebt desnoods bankcheques bij je inplaats van papieren geld, je gaat nooit zelf aan het sjouwen met je zwaarste koffer, want dat dubbeltje voor den kruier bespaart je een gulden energie, je handelt verder als een flinke, doortastende, Hollandse jonge vrouw,

Je gaat nooit zelf sjouwen met je zwaarste koffer.

zodat de mensen beslist de indruk krijgen, dat het alleenreizen de gewoonste zaak van de wereld voor je is en... je ontdekkings-tocht is aangevangen...

Voor de rest weet ieder die over een helder verstand beschikt, wat ze doen en laten moet. Met een vreemdeling alleen een tocht gaan maken, al stelt hij het nog zo aantrekkelijk voor, daarover denk je eenvoudig niet, je brengt hem dit tegelijk aan z'n verstand, maar voor het overige ga je vertrouwend je weg, jezelf gevend door de spontane omgang, waarvoor de Hollandse vrouwen in het buitenland bekend staan en je komt terug verrijkt met kennissen hier en vriendinnen daar. Je ontmoet de meest interessante mensen, je maakt een afspraak om later op een volgende zwerftocht hùn woonplaats aan te doen, je blijft met sommigen in een fijne briefwisseling, een uitstekende oefening voor één van je talen, en na die paar weken bemerk je, dat je, wat je conversatie betreft, zóveel geleerd hebt, haast spelenderwijs, als een jaar lesnemen je niet had kunnen geven. En als je na zo'n reis „moederziel alleen in eentje" tot aller verbazing monter en gelukkig en boordevol van de aangenaamste herinneringen terugkomt, als je vertelt van al dat bijzondere, wat je anders nooit beleefd zou hebben, dan lach je precies als die andere alleenzwervende reisvriendinnen om de verwonderde uitroepen, die alleen maar voortkomen uit een niet-weten.

Na elke nieuwe reis voel je ook hoe je zelfstandigheid er door gegroeid is, niet dat je

„mannig" probeert te worden, daarvoor ben je, echt vrouwelijk, veel te dankbaar om de hulp en vriendelijkheid die je van alle kanten meestal ontvangt, maar vroeger kostte het je altijd wat moeite om alleen te handelen, alleen te beslissen, ook als er beslist móest worden en nu op zo'n reis, in een volkomen nieuwe omgeving en in geheel andere omstandigheden, als waaraan je gewoon bent, geschiedt het zelf handelen als iets heel natuurlijks.

Bij elke nieuwe tocht doe je meer ervaring op en je zult met reizen zo vertrouwd raken, dat ook zuidelijke landen als Italië, Spanje en Portugal je geen moeite meer geven, als je er maar rekening mee houdt altijd met zuiderlingen te doen te hebben, die een ander temperament en een andere mentaliteit bezitten dan koele Noorderlingen. Maar wanneer men ook hier verstandig zijn weg gaat, dan zal men niets dan de grootst mogelijke hulp ontvangen. Zelfs Sicilië, welke vreemde voorstellingen velen zich nog van dit verrukkelijke eiland maken, levert dan geen enkel gevaar op, zoals ik, die het geheel alleen doorkruist heb, nog maar zo kort geleden mocht ondervinden. Zij, die andere artikelen van mij over dit land van zonschijn, met z'n korenblauwe zee en besneeuwde Etna, met z'n heuvels bedekt met bloemen, z'n palmen, cypressen en cactussen, gelezen hebben, weten van de onbaatzuchtige hulp in het hart van Sicilië ontvangen, en de enige onaangenaamheid die ik daar ondervonden heb, werd juist veroorzaakt door diensten die men mij met tē veel klem wilde opdringen. Het is misschien aardig dit nog even te vertellen.

Het was in Syracuse, diep in het Zuiden van Sicilië, de stad die wit verrijst aan de kust der blauwe zee en eeuwenoude overblijfselen aan een vroegere beschaving bezit.

Ik logeerde in villa Maria, een uitstekend Zwitsers pension, dat ik ieder, die Syracuse bezoekt, zeer kan aanbevelen. Nu is er één ding, dat men behalve in Taormina, het allerschoonste oord van het vulcaaneiland, in Sicilië niet kan doen, namelijk 's avonds alleen als vrouw de deur uit gaan. Niet omdat men buitenlandse is, maar omdat het nu eenmaal niet te pas komt, dat een vrouw dit doet, volgens de ideeën der Sicilianen en van de Italianen in het algemeen.

De schrijfster zich amuseerde in Zuid-Italië.

Het was een heerlijke avond en ik was erg gelukkig een jonge vrouwelijke Italiaanse doctor in de letteren te treffen, die me hartelijk aanbood met haar de stad in te gaan. Vrouwen zonder mannelijk geleide ziet men ook niet vaak des avonds, maar de kans is zeer gering, dat men tezamen lastig gevallen wordt, vooral wanneer men zich in gezelschap van een bekende inwonerster bevindt, zoals met mij het geval was.

Pas onderweg vertelt ze me, dat ze „heel eventjes“ daar en daar moet zijn, het betreft een nieuwe leerling, die ze zal krijgen, dus het is voor haar van veel belang, dat deze zaak meteen in orde komt. Ik kan intussen even in een der onschuldige koffiebars een caffè latte bestellen en een paar kaarten schrijven, ze zal zó terug zijn. Afgesproken. Ik bestel m'n koffie met melk, drink die langzaam en onder groeiende belangstelling op, bestel een tweede caffè latte, die eveneens onder grote aandacht der aanwezigen naar binnen gaat, maar geen dottore die verschijnt om meteen aan al die irriterende blikken een einde te maken. Het schijnt nog een verzamelplaats van studenten te zijn ook en hun houding en het lange wachten beginnen me zó te vervelen, dat ik betaal en op zoek ga naar een ansichtenzaak. . . . . Direct op straat de nodige belangstelling, ondanks het regenachtige weer, de donkerte en de grote haast die ik maak. Ik glijp een tabakswinkel binnen, de enige gelegenheid om als het postkantoor gesloten is, postzegels te kopen en direct is de winkel boordevol met jonge lieden, die allen plotseling dringend om sigaretten verlegen zijn. . . .

Telkens weer wordt me gevraagd of ik de weg wel weet, of ik soms iets zoek, of ik misschien hun hulp gebruiken kan. . . . Ik herhaal hoe langer hoe beslister van nee, geef tenslotte een grauw en een snauw, en zeg tegen een vurige Siciliaan die z'n drie Duitse woorden aan me kwijt wil, dat hij me met rust kan laten als hij nog een beetje eergevoel in z'n body heeft. Grote verontwaardiging aan de zijde van den jongeling. Ik kijk al eens uit naar een carabinieri, want het ergste is, dat ik er geen flauw begrip van heb hoe weer in villa Maria te komen. . . .

Tenslotte spoed ik me maar weer naar de koffiebar: geen dottore, alleen een zaal stampvol jongelieden, want de ridders van de straat onder aanvoering van den gekrenkten jongeling, volgen me eendrachtig naar binnen.

Ik neem een nieuwe caffè latte, elk drupje

Ik drink m'n koffie onder groeiende belangstelling.

wordt me haast m'n mond uitgekeken en ik voel me zó kwaad worden, dat ik het liefst de overige inhoud in de richting der kijkers had gegooid. . . . Inplaats van dat, wend ik me opeens tot een groep officieren en vraag of ze Frans, Duits of Engels spreken. . . . Deemoedig schudden ze hun hoofden. . . . nee, helaas niet. . . . Dan moet ik wel in het Italiaans aan m'n gemoed lucht geven, zodat al die belagers horen kunnen hoe ik wel over hen denk. Hernieuwde verontschuldigingen en een leven als een oordeel, want allen geven tegelijk aan hun gekrenkt gemoed lucht. Allen zijn diep in hun eer aangetast, die vooral bij een Siciliaan buitengewoon teer is, en allen betuigen met vuur en klem niets dan het goede met me voor te hebben gehad. . . . Nu ja, dat er eens een tegen me aanliep of me de weg versperde, dat kwam alleen door hun blakende ijver om me van dienst te zijn. . . . Ik wind me minstens even hevig op als zij, doe voor hun vurigheid niets onder en werp heftig tegen hun beweringen in, dat ik mensen die zo liegen kunnen niet luchten kan en van hun diensten helemaal niet gediend ben, dat ze me met rust hebben te laten en daar mee af. . . Het slot is, dat nu de vijf kapiteins zich trots als beschermers opwerpen en ik geëscorteerd door Syracuse's militaire macht behouden in villa Maria arriveer, terwijl de gekrenkte jongelingschap op gepaste afstand verbitterd volgt. De volgende dag wordt er elf maal zowel van de zijde der jongelingen als van de officieren opgebeld om telkens weer met hernieuwde klem uit te leggen, dat men niets, maar dan ook niets dan het goede in Syracuse met me voor heeft gehad! En waar de avonturen op mijn zwerftochten altijd zo'n goedaardig karakter hadden, naast ontelbare aangename herinneringen, kan ik niets anders dan mijn verwondering uitspreken dat niet meer Hollandse jonge vrouwen er alleen op uit trekken.